Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
MACIEJA SZPUNARA
przedstawiona w dniu 13 stycznia 2016 r.[1]

Sprawa C-597/14 P

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)
przeciwko

Xavierowi Grauowi Ferrerowi

Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw właściciela wcześniejszego znaku towarowego — Dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Uwzględnienie przez Izbę Odwoławczą dowodu przedłożonego z opóźnieniem — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 74 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasada 50 ust. 1 akapit trzeci

I – **Wprowadzenie**

1. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 października 2014 r., Grau Ferrer/OHIM – Rubio Ferrer (Bugui va)[2], w którym Sąd uwzględnił skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między X. Grauem Ferrerem z jednej strony a J.C. Rubiem Ferrerem i A. Rubiem Ferrerem z drugiej strony[3].

2. W odwołaniu podniesiono w szczególności aspekt proceduralny istotny dla praktyki OHIM, mianowicie zakres uprawnień izb odwoławczych do dopuszczenia dowodu przedłożonego z opóźnieniem na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009[4].

3. Zagadnienie to, które Trybunał miał już okazję zgłębić[5], wciąż budzi wątpliwości zarówno w aspekcie orzeczniczym, jak i normatywnym.

1 — Język oryginału: francuski.

2 — T-543/12, EU:T:2014:911 (zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem").

3 — Decyzja z dnia 11 października 2012 r. (sprawy połączone R 274/2011-4 i R 520/2011-4) (zwana dalej „sporną decyzją").

4 — Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

5 — Wyroki: OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162; New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484; Centrotherm Systemtechnik/centrotherm Clean Solutions, C-609/11 P, EU:C:2013:592; Centrotherm Systemtechnik/OHIM, C-610/11 P, EU:C:2013:593; Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

II – **Ramy prawne**

A – *Rozporządzenie nr 207/2009*

4. Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, regulujący wniesienie sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, stanowi:

„Sprzeciw sporządza się w formie pisemnej i określa on podstawy, na jakich jest oparty […]. W terminie wyznaczonym przez [OHIM] osoba wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska”.

5. Artykuł 76 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi:

„[OHIM] może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie”.

B – *Rozporządzenie nr 2868/95*

6. Zasada 15 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 [6] stanowi:

„Sprzeciw zawiera:

[…]

b) wyraźne wskazanie wcześniejszego znaku lub prawa, na którym opiera się sprzeciw, tj.:

   i) […] wskazanie numeru akt lub numeru rejestracyjnego wcześniejszego znaku, wskazanie, czy wcześniejszy znak jest zarejestrowany czy [lub] zgłoszony do rejestracji, lub wskazanie państw członkowskich, w tym, w odpowiednim przypadku, państw Beneluksu, w których lub dla których wcześniejszy znak jest chroniony lub, w odpowiednim przypadku, wskazanie, że jest to wspólnotowy znak towarowy;

[…]

e) przedstawienie wcześniejszego znaku w formie, w jakiej jest on zarejestrowany lub zgłoszony; jeśli wcześniejszy znak był kolorowy, przedstawienie jest także kolorowe;

[…]”.

7. Zasada 19 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Urząd daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu […] w określonym przez Urząd terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia uznanego za datę wszczęcia postępowania w sprawie sprzeciwu […].

6 — Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2868/95”).

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa oraz dowód jej uprawnienia do wniesienia tego sprzeciwu. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

   a) jeśli sprzeciw opiera się na znaku towarowym niebędącym wspólnotowym znakiem towarowym – dowód jego zgłoszenia lub rejestracji, poprzez przedłożenie następujących dokumentów:

   […]

      ii) jeśli znak towarowy jest zarejestrowany – kopia odpowiedniego świadectwa rejestracyjnego oraz, w odpowiednim przypadku, najnowsze świadectwo przedłużenia rejestracji wskazujące, iż okres ochrony znaku towarowego jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1, wraz z wszelkim przedłużeniem tego okresu, lub równoważne [im] dokumenty wydane przez urząd, który zarejestrował dany znak towarowy;

[…]”.

8. Zasada 20 ust. 1 owego rozporządzenia stanowi:

„Jeżeli do upływu terminu, o którym mowa w zasadzie 19 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi dowodu na istnienie, ważność i zakres ochrony jej wcześniejszego znaku […], sprzeciw jest odrzucany [oddalany] jako bezzasadny”.

9. Zasada 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 stanowi:

„W przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów zgodnie z postanowieniami rozporządzenia i niniejszych zasad, chyba że izba uzna, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. [76] ust. 2 rozporządzenia [nr 207/2009]”.

III – **Okoliczności powstania sporu**

10. W dniu 23 października 2008 r. J.C. Rubio Ferrer i A. Rubio Ferrer zgłosili w OHIM do rejestracji wspólnotowy znak towarowy tworzony przez oznaczenie graficzne zawierające elementy słowne „Bugui va” dla niektórych towarów i usług należących do klas 31, 35 i 39 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami (zwanego dalej „porozumieniem nicejskim”).

11. W dniu 10 sierpnia 2009 r. X. Grau Ferrer wniósł sprzeciw wobec tej rejestracji, powołując się na dwa wcześniejsze znaki towarowe – każdy tworzony przez oznaczenia graficzne zawierające element słowny „Bugui”:

— hiszpański znak towarowy nr 2600724 zarejestrowany dla wszystkich towarów z klasy 31 porozumienia nicejskiego;

— wspólnotowy znak towarowy nr 2087534 zarejestrowany dla towarów i usług z klas 31, 32 i 39 porozumienia nicejskiego.

12. W dniu 21 grudnia 2010 r. Wydział Sprzeciwów OHIM częściowo uwzględnił sprzeciw.

13. Z jednej strony Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw oparty na hiszpańskim znaku towarowym, stwierdziwszy, że skarżący nie dostarczył w wyznaczonym terminie dokumentu zawierającego przedstawienie tego znaku towarowego, a więc dowodu jego istnienia. Z drugiej strony Wydział Sprzeciwów uwzględnił częściowo dla niektórych zgłoszonych towarów sprzeciw oparty na wspólnotowym znaku towarowym z uwagi na istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku tego znaku i zgłoszonego znaku towarowego.

14. W dniach 10 i 14 lutego 2011 r. od decyzji tej zostały wniesione dwa odwołania, odpowiednio, przez X. Graua Ferrera oraz przez J.C. Rubia Ferrera i A. Rubia Ferrera.

15. Mocą spornej decyzji Czwarta Izba Odwoławcza OHIM uwzględniła odwołanie J.C. Rubia Ferrera i A. Rubia Ferrera, a oddaliła odwołanie X. Graua Ferrera.

16. W odniesieniu do sprzeciwu opartego na hiszpańskim znaku towarowym Izba Odwoławcza utrzymała w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów, zgodnie z którą dowód na istnienie tego znaku towarowego nie został dostarczony.

17. Jeżeli chodzi o sprzeciw oparty na wspólnotowym znaku towarowym, Izba Odwoławcza uznała – w przeciwieństwie do Wydziału Sprzeciwów – że przedstawione dowody nie były wystarczające do wykazania, że ten znak towarowy był rzeczywiście używany w postaci niezmieniającej jego charakteru odróżniającego. W konsekwencji Izba Odwoławcza uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów i oddaliła sprzeciw wniesiony przez X. Graua Ferrera w całości.

IV – **Zaskarżony wyrok**

18. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2012 r. X. Grau Ferrer wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

19. Na poparcie tej skargi X. Grau Ferrer podniósł trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 75 i 76 rozporządzenia nr 207/2009, a także zasady 50 rozporządzenia nr 2868/95, po drugie, błędnej oceny co do rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, oraz po trzecie, błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

20. W pkt 17–52 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił zarzut pierwszy, z uwagi na to, że w odniesieniu do sprzeciwu opartego na hiszpańskim znaku towarowym Izba Odwoławcza nie skorzystała ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych wynikających z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95.

21. Sąd stwierdził, że Izba Odwoławcza była zobowiązana do podjęcia w umotywowany sposób decyzji, czy należy uwzględnić dowód ważności wcześniejszego hiszpańskiego znaku towarowego, mimo że dowód ten został dostarczony po raz pierwszy dopiero w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, a zatem z opóźnieniem.

22. Jeżeli chodzi o skutki tego naruszenia proceduralnego, Sąd uściślił, że nie jest uprawniony do zbadania po raz pierwszy, czy należy uwzględnić przedstawiony z opóźnieniem dowód ważności wcześniejszego znaku towarowego, ponieważ ocena ta powinna zostać dokonana przez Izbę Odwoławczą w ramach decyzji, którą wyda ona w następstwie stwierdzenia nieważności spornej decyzji.

23. Ponadto w pkt 72–88 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił także trzecią część zarzutu drugiego, stwierdziwszy w odniesieniu do sprzeciwu opartego na wcześniejszym wspólnotowym znaku towarowym, że dowód rzeczywistego używania przedłożony OHIM przez X. Graua Ferrera był wystarczający, ponieważ dotyczył oznaczeń, które są całościowo równoważne z tym wcześniejszym znakiem towarowym w postaci, w jakiej został on zarejestrowany.

24. W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji bez konieczności badania zarzutu trzeciego.

V – **Żądania stron**

25. W odwołaniu OHIM wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i – jeżeli odwołanie zostanie uwzględnione – oddalenie skargi wniesionej na sporną decyzję lub ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, a także o obciążenie kosztami postępowania X. Graua Ferrera. Pozostali uczestnicy postępowania przed Sądem nie przedstawili żądań.

VI – **Analiza**

26. OHIM podnosi trzy zarzuty odwołania.

27. Zarzuty pierwszy i drugi dotyczą naruszenia, na dwa różne sposoby, przepisów przyznających izbie odwoławczej uprawnienie do dopuszczenia dowodu przedstawionego z opóźnieniem, mianowicie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95.

28. Moja analiza skupiać się będzie na tych dwóch zarzutach. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, należy – z przyczyn zwięźle wyjaśnionych w dalszej części wywodu – z miejsca odrzucić jako niedopuszczalny.

A – *W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonego wyroku*

29. Tytułem wstępu należy z urzędu podnieść wadliwość uzasadnienia zawartego w pkt 43–46 zaskarżonego wyroku, do których odnoszą się zarówno pierwszy, jak i drugi zarzut odwołania.

30. W uzasadnieniu tym Sąd ustosunkował się do argumentu OHIM, zgodnie z którym izba odwoławcza jest uprawiona do tego, aby nie korzystać ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych, gdy dokument przedłożony jej z opóźnieniem jest zupełnie nowy, a nie jedynie dodatkowy.

31. W tym względzie Sąd stwierdza, że Izba Odwoławcza odmówiła przyjęcia rozpatrywanego dokumentu „bez zbadania, czy chodziło o dokument nowy, czy dodatkowy” (pkt 43 zaskarżonego wyroku), a ponadto że dokument ten nie był „zupełnie nowy” (pkt 44 tego wyroku). Następnie Sąd stwierdza, że „co więcej, nawet niezależnie od charakteru uzupełniającego bądź braku takiego charakteru” rozpatrywanego dokumentu Izba Odwoławcza dysponowała uprawnieniami dyskrecjonalnymi uprawniającymi ją do jego dopuszczenia (pkt 45 owego wyroku), i oddala argument OHIM, zgodnie z którym nowe dowody nie podlegają tym uprawnieniom dyskrecjonalnym (pkt 46 wspomnianego wyroku).

32. Pragnę zauważyć, że logika tego uzasadnienia nie wynika jasno z rozumowania wyrażonego w zaskarżonym wyroku.

33. Z jednej strony Sąd krytykuje Izbę Odwoławczą za odmowę przyjęcia rozpatrywanego dokumentu bez zbadania, czy był on „nowy, czy dodatkowy", i zauważa, że wspomniany dokument nie był „zupełnie nowy" (pkt 43 i 44 zaskarżonego wyroku). Z drugiej strony wskazuje on, że „co więcej" kwestia ta nie jest istotna, ponieważ powoływane przepisy mają zastosowanie „niezależnie od charakteru uzupełniającego bądź braku takiego charakteru dokumentu" i obejmują także „nowe dowody" (pkt 45 i 46 wspomnianego wyroku).

34. Ponieważ te dwa uzasadnienia są sprzeczne, nie można uznać, że jedno z nich jest decydujące, a drugie uzupełniające.

35. Sąd nie ustosunkował się bowiem w sposób jednoznaczny do argumentu OHIM, zgodnie z którym izby odwoławcze nie dysponują żadnymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi w przypadku nowego dokumentu, i w konsekwencji nie wyjaśnił zasady proceduralnej, którą zamierzał zastosować.

36. Niemniej jednak pragnę zauważyć, że wadliwość uzasadnienia nie prowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku, jeżeli jego sentencja jest zasadna z innych względów prawnych [7]. Tak jest moim zdaniem w rozpatrywanej sprawie [8].

B – *W przedmiocie naruszenia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 (zarzuty pierwszy i drugi odwołania)*

37. W zarzucie pierwszym OHIM utrzymuje, że Sąd oparł się na błędnych kryteriach w celu stwierdzenia, iż dokument przedstawiony z opóźnieniem nie był „zupełnie nowy" (pkt 43 i 44 zaskarżonego wyroku). W zarzucie drugim OHIM krytykuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Izba Odwoławcza dysponowała uprawnieniami dyskrecjonalnymi, które pozwalały jej na dopuszczenie dokumentu przedstawionego z opóźnieniem niezależnie od tego, czy był on nowy, czy nie (pkt 45 i 46 tego wyroku).

38. Proponuję odwrócić kolejność tych zarzutów i w pierwszej kolejności zbadać, czy w postępowaniach w sprawie sprzeciwu izby odwoławcze dysponują uprawnieniami dyskrecjonalnymi w celu uwzględnienia zupełnie nowych dowodów.

1. Przypomnienie orzecznictwa

39. Dyskusja wywołana przez pierwszy i drugi zarzut odwołania dotyczy zasadniczo interpretacji wyroku OHIM/Kaul [9] i wynikającego z tego wyroku orzecznictwa.

40. W wyroku tym Trybunał orzekł, że z przepisu art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [10], zawartego obecnie w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, wynika, iż co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów ustalonych na podstawie rzeczonego rozporządzenia [11].

7 — Wyroki: Komisja/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 47; a także Biret International/Rada, C-93/02 P, EU:C:2003:517, pkt 60.

8 — Zobacz pkt 99 niniejszej opinii.

9 — C-29/05 P, EU:C:2007:162.

10 — Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

11 — Wyrok OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 42.

41. Przepis ten nie przyznaje stronie prawa bezwarunkowego, lecz przyznaje OHIM szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, przy korzystaniu z których OHIM jest zobowiązany do uwzględnienia z jednej strony znaczenia dowodu, a z drugiej strony etapu postępowania i innych okoliczności związanych z przedstawieniem dowodu [12].

42. Nieskorzystanie z tych uprawnień dyskrecjonalnych w sposób rzeczywisty, obiektywny i umotywowany stanowi nieprawidłowość, która może spowodować stwierdzenie nieważności decyzji [13].

43. Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ma zastosowanie do wszystkich instancji wewnątrz OHIM.

44. Wynika z tego, że izby odwoławcze OHIM nie są co do zasady związane terminami ustalonymi w toku postępowania w pierwszej instancji i mogą dopuścić dowody przedstawione z opóźnieniem na podstawie swoich uprawnień dyskrecjonalnych przewidzianych w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, pod warunkiem że skorzystają z rzeczonych uprawnień w sposób rzeczywisty, obiektywny i umotywowany.

45. W odniesieniu do postępowań w sprawie sprzeciwu stwierdzenie to wyraźnie wynika z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, zgodnie z którą izba odwoławcza ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym w pierwszej instancji, chyba że uzna, iż należy uwzględnić „dodatkowe lub uzupełniające” [14] fakty i dowody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

46. Wyrok OHIM/Kaul [15] nie porusza kwestii, czy izba odwoławcza może także przyjąć dowody przedstawione po upływie terminu, gdy stanowią one pierwszy wniosek dowodowy, w tym znaczeniu, że żaden istotny dowód nie został przedstawiony w wyznaczonym terminie.

47. Kwestię tę Trybunał zbadał w sprawach dotyczących z jednej strony dowodu używania znaku towarowego, a z drugiej strony – dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony.

48. W odniesieniu do dowodu używania Trybunał orzekł w wyroku New Yorker SHK Jeans/OHIM [16], że jeżeli w wyznaczonym terminie nie zostanie przedstawiony żaden dowód używania danego znaku towarowego, to odrzucenie sprzeciwu winno być orzeczone z urzędu. Z kolei, jeżeli niektóre istotne dowody zostały przedstawione w wyznaczonym terminie, możliwe jest spóźnione przedłożenie dowodów uzupełniających – i jest ono objęte zakresem uprawnień dyskrecjonalnych przewidzianych w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

49. W wyrokach Centrotherm Systemtechnik/centrotherm Clean Solutions i Centrotherm Systemtechnik/OHIM [17] Trybunał przyjął taką samą interpretację art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do przedłożenia dowodu używania znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku. Trybunał orzekł, że z rozpatrywanych uprawnień dyskrecjonalnych można korzystać pod warunkiem, że chodzi o dowody uzupełniające, przedstawione jako dopełnienie istotnych dowodów przedstawionych w wyznaczonym terminie.

12 — Ibidem, pkt 43, 44.

13 — Zobacz w szczególności wyrok Centrotherm Systemtechnik/OHIM, C-610/11 P, EU:C:2013:593, pkt 110, 111.

14 — Wyrażenie to różni się znacznie w zależności od wersji językowej rozporządzenia, zob. przypis 26 niniejszej opinii.

15 — C-29/05 P, EU:C:2007:162.

16 — C-621/11 P, EU:C:2013:484, pkt 27–30, 34.

17 — W odniesieniu do terminu przewidzianego w zasadzie 40 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95 zob. wyroki: Centrotherm Systemtechnik/centrotherm Clean Solutions, C-609/11 P, EU:C:2013:592; Centrotherm Systemtechnik/OHIM, C-610/11 P, EU:C:2013:593.

50. W odniesieniu do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego Trybunał orzekł w wyrokach Rintisch/OHIM, że izba odwoławcza OHIM dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi wynikającymi zarówno z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, jak i z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić „dodatkowe lub uzupełniające" fakty i dowody, które zostały przedstawione po upływie terminu [18].

51. Należy zauważyć, że Trybunał nie przyjął w tym względzie propozycji sformułowanej w tej sprawie [19] przez rzecznik generalną E. Sharpston, która podkreśliła różnice między dowodem używania z jednej strony a dowodem istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego z drugiej strony. Dla tej ostatniej kategorii w zasadzie 19 rozporządzenia nr 2868/95 przewidziany jest próg dowodowy, który wymaga w szczególności przedstawienia świadectwa rejestracyjnego wcześniejszego znaku towarowego. Zdaniem rzecznik generalnej E. Sharpston dokument wyraźnie określony jako niezbędny w ramach sprzeciwu nie pozostawia pola do dyskusji, czy spóźniony dowód jest nowy, czy uzupełniający. Dokument poświadczający rejestrację wcześniejszego znaku towarowego nie może w żadnym przypadku zostać przyjęty na etapie postępowania odwoławczego.

52. Odrzucając to podejście, Trybunał uwzględnił mimo wszystko szczególny charakter kategorii rozpatrywanego dowodu, mianowicie fakt, że chodziło o dokumenty wymienione w zasadzie 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 2868/95.

53. Trybunał uściślił, że dla rozpatrywanej w tamtym przypadku kategorii dowodu uprawnienia dyskrecjonalne wynikające z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 należy wykorzystywać w sposób ograniczony, wobec czego spóźnione przedłożenie dowodów może zostać dopuszczone wyłącznie wówczas, gdy opóźnienie jest uzasadnione okolicznościami, czego wykazanie należy do zainteresowanego [20]. W tym względzie Trybunał odszedł od poglądu, zgodnie z którym dopuszczenie dowodu na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie wymaga uzasadnienia opóźnienia [21].

2. Zakres uprawnień dyskrecjonalnych izb odwoławczych wobec całkowicie nowego dowodu

54. Z utrwalonego orzecznictwa dotyczącego dowodu używania znaku towarowego wynika, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie pozwala izbie odwoławczej na uwzględnienie całkowicie nowego dowodu przedstawionego z opóźnieniem, jeżeli żaden istotny dowód nie został przedstawiony w wyznaczonym terminie.

55. Uważam, podobnie jak utrzymuje OHIM w ramach niniejszego odwołania, że należy przyjąć taką samą interpretację rozpatrywanego przepisu w odniesieniu do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego.

56. Podejście to wydaje mi się uzasadnione przede wszystkim systematyką właściwych przepisów.

57. Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 zawiera bowiem zasadę odgrywającą horyzontalną rolę w systematyce tego rozporządzenia, jako że znajduje ona zastosowanie niezależnie od charakteru danego postępowania.

58. Nie widzę żadnego powodu, by na potrzeby jej stosowania wprowadzać rozróżnienie w zależności od charakteru dowodu.

18 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628, pkt 33, 34; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 32, 33; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639, pkt 33, 34.

19 — Opinia rzecznik generalnej E. Sharpston w sprawach: Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:311; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:312; Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:313, pkt 71–74.

20 — Zobacz w szczególności wyrok Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 40, 41.

21 — Zobacz w szczególności wyrok Centrotherm Systemtechnik/OHIM, C-610/11 P, EU:C:2013:593, pkt 117.

59. W tym względzie nie ma moim zdaniem istotnej różnicy między dowodem używania znaku towarowego, o którym mowa w zasadzie 22 rozporządzenia nr 2868/95, a dowodem istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego, o którym mowa w zasadzie 19 ust. 2 tego rozporządzenia.

60. Co więcej, istnieje nawet pewna zbieżność między tymi dwoma kategoriami dowodu w przypadku dowodu dotyczącego znaku towarowego powszechnie znanego lub znaku towarowego cieszącego się renomą, o których mowa w rzeczonej zasadzie 19 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 2868/95. Dowody poświadczające renomę znaku towarowego mogą być takie same jak dowody poświadczające używanie znaku towarowego, co w pełni uzasadnia traktowanie tych przypadków w ten sam sposób.

61. Ponadto jednolita interpretacja art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, niezależnie od kategorii dowodu, znajduje w moim przekonaniu pełne potwierdzenie w celu tego przepisu.

62. Rozpatrywany przepis ma bowiem dwa cele. Po pierwsze, zachęca strony do przestrzegania terminów, ponieważ przedstawienie dowodu z opóźnieniem naraża je na ryzyko odrzucenia tego dowodu. Po drugie, w interesie pewności prawa i dobrej administracji zachowuje uprawnienie OHIM do uwzględnienia istotnego dowodu, mimo że został przedstawiony po upływie terminu [22].

63. Także OHIM, gdy korzysta z rozpatrywanych uprawnień dyskrecjonalnych, musi przestrzegać terminów proceduralnych, które z jednej strony służą zapewnieniu prawidłowego przebiegu postępowań, a z drugiej strony pozwalają na zagwarantowanie poszanowania prawa do obrony w postępowaniach inter partes.

64. Uważam zatem, że wszystkie powyższe rozważania odnoszą się w taki sam sposób zarówno do dowodu używania znaku towarowego, jak i do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony.

65. Sama możliwość dopuszczenia nowego dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego prawa na etapie postępowania odwoławczego, w sytuacji gdy żaden istotny dowód nie został przedłożony w początkowo ustalonym terminie, w znacznej mierze pozbawiałaby stronę motywacji do przestrzegania tego terminu.

66. Ponadto dopuszczenie dowodu przedłożonego z opóźnieniem w takich okolicznościach spowodowałoby znaczący brak równowagi między stronami, ponieważ pozwoliłoby stronie wnoszącej sprzeciw na przeniesienie dyskusji dotyczącej istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego prawa całkowicie na etap postępowania odwoławczego.

67. Tym samym, jeżeli ma być zachowany system terminów proceduralnych, który ma na celu między innymi ustanowienie równowagi między stronami, zupełnie nowy dowód nie może moim zdaniem zostać przyjęty na etapie postępowania odwoławczego.

68. Wreszcie należy zbadać, czy rozwiązanie to jest zgodne z zasadami leżącymi u podstaw wyroków Rintisch/OHIM [23].

69. W wyrokach tych Trybunał orzekł, że w odniesieniu do dowodu ważności wcześniejszego znaku towarowego izba odwoławcza dysponuje na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 uprawnieniami dyskrecjonalnymi w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić „dodatkowe lub uzupełniające" fakty i dowody, które zostały przedstawione po upływie terminu [24].

22 — Zobacz wyrok OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 47, 48.

23 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

24 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628, pkt 33; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 32; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639, pkt 33.

70. Na wstępie pragnę zauważyć, że wersja wyroków Rintisch/OHIM [25] w języku postępowania, czyli w języku angielskim, podobnie jak większość innych wersji językowych – z wyjątkiem, jeśli się nie mylę, wersji hiszpańskiej, francuskiej, rumuńskiej i fińskiej – odnosi się do faktów i dowodów nie „nowych lub uzupełniających", lecz „dodatkowych lub uzupełniających" [26].

71. Ta rozbieżność między różnymi wersjami językowymi rozpatrywanych punktów wyroków Rintisch/OHIM [27], która wynika z takiej samej rozbieżności między wersjami językowymi zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2869/95, sprawia, że pojawiają się wątpliwości, czy przepis ten nie pozwala izbom odwoławczym na dopuszczenie dowodu przedłożonego z opóźnieniem także wówczas, gdy jest on zupełnie nowy.

72. Tak jednak nie jest.

73. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowanie użyte w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie może służyć za jedyną podstawę wykładni tego przepisu. W razie rozbieżności między wersjami językowymi dany przepis powinien być interpretowany zgodnie z ogólną systematyką i celem uregulowania, którego jest elementem [28].

74. W niniejszym przypadku zasada 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, mająca zastosowanie do postępowań w sprawie sprzeciwu, odnosi się jedynie do art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Zważywszy, że chodzi tu o przepis rozporządzenia wykonawczego, rzeczona zasada 50 nie stanowi źródła omawianych uprawnień dyskrecjonalnych i nie może zwiększać zakresu uprawnień, z jakich korzystają izby odwoławcze na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

75. Tymczasem, jak już wskazałem, temu ostatniemu przepisowi ze względu na jego cel i kontekst należy nadać jednolitą interpretację niezależnie od charakteru rozpatrywanego dowodu.

76. Tym samym rozbieżność między wersjami językowymi zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, która wpływa także na rozpatrywane punkty wyroków Rintisch/OHIM [29], należy rozstrzygnąć w ten sposób, że uprawnienia dyskrecjonalne izb odwoławczych wynikające z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczą wyłącznie uwzględnienia dowodów uzupełniających i nie obejmują przypadku, w którym żaden istotny dowód nie zostałby przedłożony w wyznaczonym terminie.

3. Zastosowanie powyższej interpretacji przy dokonywaniu analizy drugiego zarzutu odwołania

77. W zarzucie drugim OHIM utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 45 i 46 zaskarżanego wyroku, iż Izba Odwoławcza dysponowała na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 uprawnieniami dyskrecjonalnymi, w tym względem nowych dowodów.

78. W świetle moich powyższych uwag to stanowisko OHIM jest zasadne.

25 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

26 — Tak na przykład wersje językowe: niemiecka („zusätzliche oder ergänzende Sachverhalte und Beweismittel"), angielska („additional or supplementary facts and evidence"), włoska („fatti e prove ulteriori o complementari"), litewska („papildomi arba pridėtiniai faktai bei įrodymai") lub polska („dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody").

27 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

28 — Wyroki: Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, pkt 18, 19; a także Brey, C-140/12, EU:C:2013:565, pkt 74.

29 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

79. Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ Sąd stwierdził w pkt 45 i 46 tego wyroku, że korzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych, o których mowa, odbywa się niezależnie od uzupełniającego charakteru dowodu bądź braku takiego charakteru i że uprawnienia te obejmują także nowe dowody.

80. Pragnę jednak przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeżeli w uzasadnieniu wyroku Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, jednak jego sentencja jest zasadna z innych względów prawnych, to takie naruszenie nie może spowodować uchylenia wyroku [30].

81. Pragnę tu zauważyć, że w analizie, która doprowadziła do uwzględnienia pierwszego zarzutu skargi, Sąd nie ograniczył się jedynie do przyjęcia omawianego uzasadnienia, lecz oparł się także na okoliczności, iż Izba Odwoławcza odrzuciła rozpatrywany dowód bez zbadania, czy mógł on zostać uznany za „dodatkowy" (pkt 43 zaskarżonego wyroku).

82. Otóż zgodnie z podejściem, które przed chwilą przedstawiłem, Izba Odwoławcza powinna była w niniejszym przypadku zbadać, w celu zastosowania art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, czy dowód przedłożony z opóźnieniem mógł zostać uznany za uzupełniający.

83. Nie przeprowadzając badania uzupełniającego charakteru rozpatrywanego spóźnionego dowodu, Izba Odwoławcza naruszyła art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

84. Odnośne stwierdzenie Sądu może zatem zostać utrzymane w oparciu o powyższe uzasadnienie, które ma czysto prawny charakter i może też zastąpić uzasadnienie zawarte w pkt 43 zaskarżonego wyroku.

4. Zastosowanie powyższej interpretacji przy dokonywaniu analizy pierwszego zarzutu odwołania

85. W zarzucie pierwszym OHIM utrzymuje, że omawiany dowód przedstawiony z opóźnieniem nie może zostać uznany za uzupełniający, a Sąd, w pkt 43 i 44 zaskarżonego wyroku, oparł się na błędnych kryteriach, które doprowadziły go do dokonania odmiennych ustaleń.

86. Z zaskarżonego wyroku wynika, że X. Grau Ferrer, będący stroną wnoszącą sprzeciw przed OHIM, przedstawił w wyznaczonym w tym celu terminie świadectwo rejestracyjne swojego hiszpańskiego znaku towarowego, które było niekompletne, ponieważ nie zawierało graficznego przedstawienia znaku i tylko wspominało o jego kolorach. Czarno-białe przedstawienie, o którym mowa, było zawarte w uzasadnieniu sprzeciwu wniesionego do Wydziału Sprzeciwów. Kompletne oficjalne świadectwo zawierające rzeczone przedstawienie zostało przedłożone Izbie Odwoławczej z opóźnieniem.

87. W pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że oficjalne graficzne przedstawienie przedłożone po raz pierwszy Izbie Odwoławczej nie było „zupełnie nowe", ponieważ czarno-białe przedstawienie było zawarte w pismach do Wydziału Sprzeciwów, a niekompletne świadectwo wspominało o kolorach.

88. OHIM podnosi, że przedstawienie graficzne wcześniejszego znaku towarowego stanowi zasadniczy element w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, gdyż jako jedyne pozwala na identyfikację właściwego przedmiotu i zakresu ochrony udzielanej wcześniejszemu graficznemu znakowi towarowemu – w braku takiego przedstawienia zakres ochrony tego znaku towarowego nie może bowiem zostać określony we właściwy sposób.

30 — Wyroki: Lestelle/Komisja, C-30/91 P, EU:C:1992:252, pkt 28; a także FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 187.

89. W tym względzie OHIM wskazuje, moim zdaniem słusznie, że identyfikacji oznaczenia należy dokonać w sposób oficjalny – przez przedłożenie dokumentu wyraźnie określonego w zasadzie 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 2868/95, w niniejszym przypadku świadectwa rejestracyjnego.

90. Tym samym samo umieszczenie przedstawienia graficznego w pismach przedstawionych OHIM nie może zostać uznane za istotny dowód, zważywszy, że wymagane w tym celu środki dowodowe są wyraźnie opisane w zasadzie 19 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95.

91. Nie przekonuje mnie jednak twierdzenie OHIM, zgodnie z którym oficjalne przedstawienie graficzne przedstawione z opóźnieniem w celu uzupełnienia niekompletnego świadectwa nie mogło w żaden sposób zostać uznane za dowód uzupełniający.

92. Prawdą jest, że w przypadku gdy chodzi o dowody określone w zasadzie 19 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, rozróżnienie dowodu pierwotnego i dowodu uzupełniającego może być trudne.

93. Niemniej jednak aby Izba Odwoławcza mogła skorzystać z uprawnień dyskrecjonalnych wynikających z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, wystarczy moim zdaniem, żeby dana strona przedstawiła w wyznaczonym terminie niektóre dowody istotne dla wykazania istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego prawa zgodnie z zasadą 19 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, nawet jeżeli dowody te są niewystarczające do wykazania wszystkich tych elementów.

94. Podejście to wydaje się spójne z podejściem zastosowanym przez Trybunał w sprawach zakończonych wyrokami Rintisch/OHIM [31], w których strona wnosząca sprzeciw przedstawiła świadectwo rejestracyjne wcześniejszego znaku towarowego, lecz dowód przedłużenia jego rejestracji dołączyła dopiero na etapie postępowania odwoławczego, tak że dowód ważności znaku towarowego został dostarczony z opóźnieniem.

95. Przypadek taki obejmuje także sytuację, będącą przykładem pochodzącym z orzecznictwa Sądu, w której strona wnosząca sprzeciw przedstawia świadectwo rejestracyjne, lecz nie uzupełnia go w wyznaczonym terminie dowodem przeniesienia własności, przez co dowód dotyczący właściciela wcześniejszego prawa zostaje przedłożony po upływie terminu [32].

96. OHIM sam przyznaje, że dowód niekompletny w zakresie, w jakim dotyczy wyłącznie jednego z elementów określonych w zasadzie 19 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, takich jak ważność, zakres ochrony znaku towarowego lub uprawnienie strony wnoszącej sprzeciw do wniesienia sprzeciwu, może być uznany za istotny. OHIM zauważa bowiem w odwołaniu, że w okolicznościach faktycznych leżących u podstaw wyroków Rintisch/OHIM [33] świadectwa rejestracyjne przedstawione w wyznaczonym terminie były istotne, przynajmniej do celów identyfikacji wcześniejszego znaku towarowego i wykazania zakresu jego ochrony, chociaż ważność tego znaku towarowego nie została udowodniona.

97. Moim zdaniem ta analiza dotycząca niewystarczającego, choć istotnego dowodu odnosi się także do przypadku takiego jak niniejszy, w którym strona wnosząca sprzeciw przedstawiła niekompletne świadectwo rejestracyjne – świadectwo niezawierające graficznego przedstawienia znaku towarowego – wobec czego istotny dowód ogranicza się do istnienia wcześniejszego znaku towarowego, jego elementu słownego, jego właściciela, lecz przedmiot i zakres ochrony nie zostały wykazane w sposób precyzyjny i właściwy.

31 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

32 — Zobacz wyrok You-View.tv/OHMI – YouView TV (YouView+), T-480/13, EU:T:2014:591.

33 — Wyroki: Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628; Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638; Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639.

98. Rozumowanie to, które może zastąpić błędne uzasadnienie zaskarżonego wyroku krytykowane przez OHIM, prowadzi do stwierdzenia, że Sąd słusznie uznał w pkt 40 zaskarżonego wyroku, iż Izba Odwoławcza nie mogła odrzucić rozpatrywanego dowodu bez zbadania, czy mógł on zostać uznany za uzupełniający i – gdyby tak było – czy mógł on zostać dopuszczony z opóźnieniem na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

5. Wniosek częściowy

99. Z całości powyższych rozważań wynika, że chociaż rozumowanie zawarte w pkt 43–46 zaskarżonego wyroku jest błędne, wniosek, do którego doszedł Sąd w pkt 40 tego wyroku, zgodnie z którym Izba Odwoławcza błędnie zastosowała art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, należy utrzymać w mocy.

100. Tym samym proponuję oddalić zarzuty pierwszy i drugi odwołania.

C – W przedmiocie naruszenia art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 (trzeci zarzut odwołania)

101. Na podstawie art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 za używanie wspólnotowego znaku towarowego uważa się również jego używanie w postaci różniącej się od postaci zarejestrowanej w elementach, które nie zmieniają jego odróżniającego charakteru.

102. Nie ustanawiając wymogu całkowitej zgodności między postacią używaną a postacią zarejestrowaną, przepis ten ma na celu umożliwienie właścicielowi znaku towarowego wprowadzenia dla danego oznaczenia, w ramach jego wykorzystania handlowego, wariantów, które nie zmieniając jego charakteru odróżniającego, pozwolą lepiej dostosować go do zmieniającej się rzeczywistości rynkowej [34].

103. Na podstawie tego przepisu Sąd orzekł w swojej analizie drugiego zarzutu skargi dokonanej w pkt 82–86 zaskarżonego wyroku, że oznaczenia użyte przez X. Graua Ferrera do wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego nie zmieniały jego odróżniającego charakteru, ponieważ różnice, o których mowa, stanowiły „warianty bez znaczenia” lub były „bardzo mało odróżniające”, a używane oznaczenia były „całościowo równoważne” ze znakiem w postaci, w jakiej został on zarejestrowany.

104. OHIM utrzymuje, że przy zastosowaniu tego przepisu w pkt 83–85 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, ponieważ zakwalifikował niektóre elementy porównywanych oznaczeń jako niemające znaczenia, nie zbadawszy, czy zmiana indywidualnych elementów nie prowadziła do całościowej zmiany zarejestrowanego znaku towarowego, a tym samym nie dokonawszy całościowej oceny używanych oznaczeń.

105. Pragnę zauważyć, że twierdzenia zawarte w pkt 83–85 zaskarżonego wyroku, w których Sąd porównał całościowe wrażenie wywierane przez każde z używanych oznaczeń z całościowym wrażeniem wywoływanym przez zarejestrowany znak towarowy, uwzględniając elementy odróżniające, stanowią ocenę o charakterze faktycznym.

34 — Zobacz wyrok Specsavers International Healthcare i in., C-252/12, EU:C:2013:497, pkt 29; zob. analogicznie wyrok Rintisch, C-553/11, EU:C:2012:671, pkt 21, 22.

106. Argumentacja OHIM jest zatem niedopuszczalna w zakresie, w jakim OHIM zmierza – bez podnoszenia zresztą przeinaczenia okoliczności faktycznych i dowodów – do tego, aby Trybunał zastąpił ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd swoją własną oceną [35].

107. Inaczej byłoby w przypadku, w którym można by było uznać, że Sąd, mimo przypomnienia o wymogu dokonania oceny oznaczeń opartej na całościowym wrażeniu, w rzeczywistości nie dokonał całościowej oceny [36].

108. Przypadek taki należy interpretować w sposób ścisły w celu zachowania skuteczności art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który nie dopuszcza kontroli ustaleń Sądu w zakresie swobodnej oceny stanu faktycznego.

109. Przyznaję, że patrząc na zamieszczone poniżej oznaczenia odtworzone w pkt 66 zaskarżonego wyroku, można się zastanawiać nad poprawnością wniosku wyciągniętego przez Sąd w pkt 86 tego wyroku, zgodnie z którym używane oznaczenia są „całościowo równoważne" z zarejestrowanym znakiem towarowym:

Używane oznaczenia	Zarejestrowany znak towarowy
	

110. Nie zmienia to jednak faktu, że argumenty OHIM nie pozwalają moim zdaniem na stwierdzenie, że Sąd, mimo wyraźnych sformułowań zaskarżonego wyroku, w rzeczywistości nie dokonał całościowej analizy oznaczeń opartej na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, co mogłoby stanowić naruszenie prawa.

111. Przeprowadzone przez Sąd badanie, czy warianty zarejestrowanego znaku towarowego zmieniają jego odróżniający charakter, nie może zaś zostać uznane za wykładnię prawa, a tym samym nie może zostać zakwestionowane w ramach odwołania bez naruszenia kompetencji Sądu do ustalenia okoliczności faktycznych.

112. W związku z tym proponuję odrzucić zarzut trzeci jako niedopuszczalny i uznać w konsekwencji, że odwołanie nie podlega uwzględnieniu w całości.

113. Ponieważ OHIM przegrał sprawę, a pozostali uczestnicy postępowania przed Sądem nie przedstawili żądań, proponuję na podstawie art. 184 § 1 i art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem nakazać OHIM pokrycie jego własnych kosztów.

35 — Zobacz w szczególności wyroki: Rossi/OHIM, C-214/05 P, EU:C:2006:494, pkt 26; Alcon/OHIM, C-412/05 P, EU:C:2007:252, pkt 71.

36 — Wyrok OHIM/Shaker (C-334/05 P, EU:C:2007:333, pkt 37–43).

VII – **Wnioski**

114. W świetle powyższych rozważań proponuję, by Trybunał nie uwzględnił odwołania i nakazał Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) pokrycie jego własnych kosztów.